

Arrest

nr. 185 623 van 20 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. LECOMPTE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shkodër en bezit u het Albanese staatsburgerschap. In 2005 verhuisden jullie naar Tirana. In 2010 startte uw echtgenoot een meubelzaak in Tirana waarbij hij samenwerkte met twee architecten. De samenwerking verliep echter zeer moeilijk waardoor hij in 2014 de zaak moest sluiten en alles diende te verkopen zodat hij zijn openstaande schulden kon vereffenen. In 2015 startte hij een kleine meubelzaak niet ver van waar jullie woonden. Eind 2015 werd hij benaderd door klanten van zijn vorig bedrijf die van hem een geldsom eisten. Volgens hen hadden zij deze som aan de architecten met wie hij eerder samenwerkte betaald voor werken die slechts gedeeltelijk werden uitgevoerd. Uw echtgenoot weigerde echter geld aan hen te betalen omdat hij zelf de gevraagde geldsom niet had ontvangen. Hierop dreigden de klanten ermee uw echtgenoot te vermoorden. Op 4 september 2016 besloot uw man dan ook om Albanië te verlaten. Op 22 september 2016 diende hij in

België een asielaanvraag in. U besloot aanvankelijk om uw echtgenoot niet te vergezellen omdat u dacht dat de klanten enkel met hem een probleem hadden. Op 6 september 2016 werd u echter benaderd door twee mannen die zich aan u voorstelden als klanten van uw echtgenoot. Ze vroegen u waar uw echtgenoot was en voegden hieraan toe dat hij een schuld bij hen moest aflossen. U weigerde hen informatie te geven. In totaal kwamen ze een drietal keer bij u op het werk langs. Bovendien gingen twee personen naar de school van uw kinderen en vroegen ze hen waar hun vader was. Hierdoor besloot u Albanië ook te verlaten. Op 5 oktober 2016 verliet u Albanië. U kwam op 9 oktober 2016 aan in België waar u op 11 oktober 2016 een asielaanvraag indiende. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Albanees paspoort uitgereikt op 1 augustus 2012; uw Albanese identiteitskaart uitgereikt op 17 juni 2009; de paspoorten van uw kinderen, beide uitgereikt op 18 december 2015; en uw arbeidscontract.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert zoals uiteengezet door uw echtgenoot B. A. (...). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“Na onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde dat u Albanië op 4 september 2016 verliet omdat u door A. G. (...), volgens u een neef van de president, sinds 2015 werd bedreigd, omdat u bij hem nog een aantal werken, waarvoor hij u volgens hem al had betaald (maar waarvan u geen weet had), moest uitvoeren (CGVS, p. 7-8; p. 14-15; p. 18). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u met andere personen, behalve A. G. (...) die u een aantal mensen stuurde om u te bedreigen, problemen had. De door u geschetste problemen zijn dan ook van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke aard en houden geen verband met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

U hebt tevens niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met A. G. (...) geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde weliswaar dat u betreffende de problemen met A. G. (...) de wijkagent opgebeld had om de bedreigingen geuit door door A. G. (...) gestuurde personen, aan te klagen, maar dat de wijkagent u meldde dat hij zich met dergelijke zaken niet zou bemoeien omdat het privé-zaken waren en dat u zelf maar een oplossing moest vinden (CGVS, p. 7). Uw echtgenote verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien dat ze na uw vertrek uit Albanië naar de politie was gegaan om raad te vragen en dat de politie haar verteld had dat ze niets kon doen (CGVS-vragenlijst echtgenote, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5). Dat de politie, toen jullie haar naar aanleiding van jullie recente problemen met A. G. (...) contacteerden, niets zou ondernomen hebben en zelfs gezegd zou hebben dat ze niets kon ondernemen, zoals zowel u als uw echtgenote beweerden, hebben jullie echter niet aannemelijk gemaakt. Zo kon u over de wijkagent geen concrete informatie geven. U kon bijvoorbeeld zelfs niet eens preciseren hoe hij heette en bij welk politiekantoor hij werkte (CGVS, p. 16). Uw gebrekkige informatie over de wijkagent met wie u contact zou gehad hebben ondermijnt enigszins de geloofwaardigheid van uw beweerde contact met hem. Aan de bewering van uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze naar de politie gestapt zou zijn, kan bovendien geen enkel geloof gehecht worden. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal zei ze immers dat ze nooit met de politie contact heeft opgenomen (CGVS echtgenote, p. 8). Hiermee geconfronteerd, zei ze dat ze niet aan de politie, maar aan familieleden raad had gevraagd (CGVS echtgenote, p. 9), hetgeen, gelet op haar duidelijke verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, bezwaarlijk als een afdoende uitleg voor een dergelijke tegenstrijdigheid kan worden beschouwd. Gelet op voorgaande vaststellingen, kan er danig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van jullie bewering naar aanleiding van jullie problemen met A. G. (...) de politie gecontacteerd te hebben. Zelfs al zou u uw telefoontje met de wijkagent aannemelijk gemaakt hebben, dan nog blijkt uit uw verklaringen dat u behalve dit telefoongesprek geen enkele verdere stap heeft ondernomen om de bedreigingen te melden bij de politie: u stapte zelf niet naar de politie om klacht in te dienen, u nam geen advocaat onder de arm en contacteerde de ombudsman niet (CGVS, p.

16). Dat u vroeger slechte ervaringen met de politie in Shkodër had gehad, zoals u nog aangaf – u had vroeger tevergeefs twee diefstallen aangeklaagd – waardoor u geen vertrouwen in de politie meer had (CGVS, p. 16), is geen afdoende rechtvaardiging voor uw nalaten. Naast het feit dat de politie naar aanleiding van een diefstal in uw zaak te Shkodër ter plaatse is gekomen en een onderzoek heeft gestart en naast het feit dat het feit dat er geen daders gevat werden te wijten kan zijn aan de onbekendheid van de daders (CGVS, p. 6; p. 16-17), dateren uw beweerde slechte ervaringen met de politie van Shkodër immers van voor 2005, i.e. meer dan tien jaar voor uw vertrek uit Albanië (CGVS, p. 6), en uit de hierna geciteerde op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de Albanese politie sindsdien beter functioneert. Dat uw belagers u nog gezegd zouden hebben dat u de politie niet mocht contacteren omdat ze zelf tot de politie behoorden, dat u schrik had om de politie te contacteren en dat A. G. (...) de neef van de president zou zijn (CGVS, p. 14; p. 16), is evenmin een afdoende rechtvaardiging voor uw nalaten. Het doel van een klacht bij de politie is immers het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald misdrijf/probleem, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend niet tegen optreden. Het feit dat uw belagers u zeiden dat u de politie niet mocht contacteren omdat ze zelf tot de politie behoren, is onvoldoende om uw nalaten tot het zetten van verdere stappen te rechtvaardigen. Hun beweerde band met de politie, die u overigens niet heeft aangetoond, weerhield u er immers al niet van om de wijkagent te verwittigen. Bovendien blijkt uit niets dat u de mogelijke beïnvloeding van de politie door uw belagers nergens zou kunnen aankaarten. In dit verband kan nog verwezen worden naar informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten anno 2016 daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de asielzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw professionele activiteiten, zoals deze uit de door u neergelegde documenten blijken, wordt niet getwijfeld.“

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aan uw identiteit en uw nationaliteit, de identiteit en de nationaliteit van uw kinderen en aan uw professionele activiteiten wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, A. B., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 199 569. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 8 december 2016.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 185 622 van 20 april 2017 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan A. B.. Het arrest genomen in hoofd van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shkodër en bezit u het Albanese staatsburgerschap. Na een verblijf van een aantal jaar in Griekenland startte u in 2002 in Shkodër uw eigen meubelzaak op. In de daaropvolgende jaren werd u tot twee keer toe slachtoffer van een diefstal. Politieklachten bleken vergeefse moeite te zijn. Door de diefstallen besloot u samen met uw gezin in 2005 naar Tirana te verhuizen. U ging er werken voor twee meubelbedrijven. Eind 2010, begin 2011 besloot u opnieuw om een meubelzaak te openen. U werkte samen met twee architecten. Zij zorgden voor werk door u nieuwe klanten aan te brengen waarvoor u hen een commissie verschuldigd was. De klanten betaalden steeds het volledige bedrag aan de architecten waarna zij u voor uw werk betaalden. Al gauw merkte u dat de architecten u onvoldoende overmaakten, waardoor na enkele jaren de schulden zich opstapelden. In 2014 zag u zich echter genoodzaakt om uw zaak te sluiten en de machines te verkopen zodat u uw eigen schulden kon aflossen. Na de stopzetting van uw zaak werd u benaderd door een van uw beste klanten, A. G. (...), een neef van de president. Hij beweerde dat u nog werken moest uitvoeren waarvoor hij één van de twee architecten reeds betaald had. U zei hem dat u niet op de hoogte was van deze werken en dat hij zich maar tot de architect moest wenden. In 2015 startte u opnieuw een kleine zaak op. Op uw werkplaats werd u meermaals benaderd door twee personen die een aanzienlijke som van u eisten. Ze vertelden u dat zij gestuurd werden door A. G. (...). U belde de plaatselijke wijkagent op, maar hij zei u dat hij zich met een dergelijke privé-zaak niet wenste te bemoeien. Eind augustus 2016 kwamen twee andere mannen die ook gestuurd waren door A. G. (...). Ze eisten dat u 30 miljoen lek zou betalen voor 15 september 2016. Indien u niet zou betalen, zouden ze u vermoorden. Na dit bezoek besloot u om Albanië te verlaten. U verliet op 4 september 2016 Albanië met de bus en kwam in België aan op 7 september 2016 waar u op 22 september 2016 een asielaanvraag indiende. Na uw aankomst in België werd uw echtgenote een paar keren benaderd op haar werk door dezelfde mensen die u bedreigden. Deze personen gingen ook langs de school van uw kinderen om hen te vragen waar u was. Uw echtgenote zag zich hierdoor genoodzaakt om met uw kinderen Albanië te verlaten. Op 11 oktober 2016 diende uw echtgenote een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw Albanees paspoort uitgereikt op 1 augustus 2012; uw Albanese identiteitskaart uitgereikt op 21 februari 2011; uw Albanees rijbewijs uitgereikt op 1 september 2011; en een externe harde schijf met tekeningen van woonkamers, keukens en badkamers en met foto's van meubels.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde dat u Albanië op 4 september 2016 verliet omdat u door A. G. (...), volgens u een neef van de president, sinds 2015 werd bedreigd, omdat u bij hem nog een aantal werken, waarvoor hij u volgens hem al had betaald (maar waarvan u geen weet had), moest uitvoeren (CGVS, p. 7-8; p. 14-15; p. 18). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u met andere personen, behalve A. G. (...) die u een aantal mensen stuurde om u te bedreigen, problemen had. De door u geschetste problemen zijn dan ook van

louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke aard en houden geen verband met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

U hebt tevens niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met A. G. (...) geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde weliswaar dat u betreffende de problemen met A. G. (...) de wijkagent opgebeld had om de bedreigingen geuit door door A. G. (...) gestuurde personen, aan te klagen, maar dat de wijkagent u meldde dat hij zich met dergelijke zaken niet zou bemoeien omdat het privé-zaken waren en dat u zelf maar een oplossing moest vinden (CGVS, p. 7). Uw echtgenote verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien dat ze na uw vertrek uit Albanië naar de politie was gegaan om raad te vragen en dat de politie haar verteld had dat ze niets kon doen (CGVS-vragenlijst echtgenote, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5). Dat de politie, toen jullie haar naar aanleiding van jullie recente problemen met A. G. (...) contacteerden, niets zou ondernomen hebben en zelfs gezegd zou hebben dat ze niets kon ondernemen, zoals zowel u als uw echtgenote beweerden, hebben jullie echter niet aannemelijk gemaakt. Zo kon u over de wijkagent geen concrete informatie geven. U kon bijvoorbeeld zelfs niet eens preciseren hoe hij heette en bij welk politiekantoor hij werkte (CGVS, p. 16). Uw gebrekkige informatie over de wijkagent met wie u contact zou gehad hebben ondermijnt enigszins de geloofwaardigheid van uw beweerde contact met hem. Aan de bewering van uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze naar de politie gestapt zou zijn, kan bovendien geen enkel geloof gehecht worden. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal zei ze immers dat ze nooit met de politie contact heeft opgenomen (CGVS echtgenote, p. 8). Hiermee geconfronteerd, zei ze dat ze niet aan de politie, maar aan familieleden raad had gevraagd (CGVS echtgenote, p. 9), hetgeen, gelet op haar duidelijke verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, bezwaarlijk als een afdoende uitleg voor een dergelijke tegenstrijdigheid kan worden beschouwd. Gelet op voorgaande vaststellingen, kan er danig getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van jullie bewering naar aanleiding van jullie problemen met A. G. (...) de politie gecontacteerd te hebben. Zelfs al zou u uw telefoontje met de wijkagent aannemelijk gemaakt hebben, dan nog blijkt uit uw verklaringen dat u behalve dit telefoongesprek geen enkele verdere stap heeft ondernomen om de bedreigingen te melden bij de politie: u stapte zelf niet naar de politie om klacht in te dienen, u nam geen advocaat onder de arm en contacteerde de ombudsman niet (CGVS, p. 16). Dat u vroeger slechte ervaringen met de politie in Shkodër had gehad, zoals u nog aangaf – u had vroeger tevergeefs twee diefstallen aangeklaagd – waardoor u geen vertrouwen in de politie meer had (CGVS, p. 16), is geen afdoende rechtvaardiging voor uw nalaten. Naast het feit dat de politie naar aanleiding van een diefstal in uw zaak te Shkodër ter plaatse is gekomen en een onderzoek heeft gestart en naast het feit dat het feit dat er geen daders gevat werden te wijten kan zijn aan de onbekendheid van de daders (CGVS, p. 6; p. 16-17), dateren uw beweerde slechte ervaringen met de politie van Shkodër immers van voor 2005, i.e. meer dan tien jaar voor uw vertrek uit Albanië (CGVS, p. 6), en uit de hierna geciteerde op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de Albanese politie sindsdien beter functioneert. Dat uw belagers u nog gezegd zouden hebben dat u de politie niet mocht contacteren omdat ze zelf tot de politie behoorden, dat u schrik had om de politie te contacteren en dat A. G. (...) de neef van de president zou zijn (CGVS, p. 14; p. 16), is evenmin een afdoende rechtvaardiging voor uw nalaten. Het doel van een klacht bij de politie is immers het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald misdrijf/probleem, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend niet tegen optreden. Het feit dat uw belagers u zeiden dat u de politie niet mocht contacteren omdat ze zelf tot de politie behoren, is onvoldoende om uw nalaten tot het zetten van verdere stappen te rechtvaardigen. Hun beweerde band met de politie, die u overigens niet heeft aangetoond, weerhield u er immers al niet van om de wijkagent te verwittigen. Bovendien blijkt uit niets dat u de mogelijke beïnvloeding van de politie door uw belagers nergens zou kunnen aankaarten. In dit verband kan nog verwezen worden naar informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten anno 2016 daden van

vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw professionele activiteiten, zoals deze uit de door u neergelegde documenten blijken, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat de voorgehouden asielproblemen van verzoekende partij geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie werpt verzoekende partij tegen dat “er geen sprake is van private problemen, maar wel van een georganiseerd systeem waarbij de heersende (politieke) elite de macht in handen heeft en hiervan misbruik maakt, zonder werkelijke mogelijkheid om zich hiertegen te verzetten. De overheid werkt hier bovendien aan mee waardoor deze ogenschijnlijk private problemen in werkelijkheid een vorm van staatsonderdrukking is waar geen verweer tegen mogelijk is.” Verzoekende partij voegt eraan toe dat de man met wie zij problemen had rechtstreeks familie is van een van de meest invloedrijke families van Albanië en deel uitmaakt van een hechte groep machthebbers die er alles aan doen om hun macht en voorrechten veilig te stellen. De politieke bescherming en machtsverhouding zorgt ervoor dat er geen bescherming mogelijk is voor haar en haar familie. Desbetreffend citeert verzoekende partij een korte tekst van een internetartikel handelend over de politieke scène in Albanië.

2.2.3.2. De Raad oordeelt evenwel dat de bemerking van verzoekende partij dat er een georganiseerd systeem is waarbij de heersende elite de macht in handen heeft en hiervan misbruik maakt geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partij geen vervolging kent om reden van haar nationaliteit, haar ras, haar godsdienst, haar politieke overtuiging of de sociale groep waartoe zij behoort waardoor haar beweerdde vervolgingsproblemen derhalve niet ressorteren onder één van de vijf criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij laat uitschijnen dat het behoren van haar belager tot een van de machtigste families van Albanië haar verhindert zich te richten tot de eigen autoriteiten voor hulp en bescherming wijst de Raad op navolgende motivering van verwerende partij: “Hun beweerdde band met de politie, die u overigens niet heeft aangetoond, weerhield u er immers al niet van om de wijkagent te verwittigen.” Deze motivering wordt door verzoekende partij in concreto ongemoeid gelaten.

Tot slot stelt de Raad vast dat de korte Engelstalige tekst van het internetartikel het enkel heeft over een politieke scène in Albanië die een mengeling is van politieke zwaargewichten, voordelen beslist in achterkamers en zakelijke belangen en dat het land nood heeft aan een nieuw soort leiderschap dat een nieuwe mentaliteit kan brengen die goed is voor het welzijn van de Albanese. Nergens uit deze tekst kan worden afgeleid dat verzoekende partij voor de door haar voorgehouden problemen zich niet zou kunnen wenden tot de Albanese autoriteiten voor hulp en bescherming.

2.2.4. Aangaande het in het verweer hernemen van de uiteenzetting dat zij de wijkagent had gecontacteerd, maar ook deze had gemeld dat hij zich met dergelijke zaken niet zou bemoeien daar het privé zaken waren, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.5.1. Verzoekende partij meent geen beroep te kunnen doen op de bescherming van haar eigen autoriteiten daar de politiediensten in Albanië anders georganiseerd zijn dan in België. “Het is geen dermate gestructureerde eenheid maar wel een meer lokaal georganiseerd iets waar lokale politiek een grote vat op heeft. Verzoeker kon ook enkel met de eigen politiediensten contact opnemen om bescherming te zoeken. Andere diensten staan niet open voor verzoeker.”, aldus verzoekende partij.

2.2.5.2. Waar verzoekende partij laat uitschijnen dat zij als burger enkel terecht kan bij haar lokale politie en andere diensten niet voor haar toegankelijk zijn en zij dan ook geen bescherming kan krijgen wanneer de politiewerking wordt geblokkeerd door de lokale politiek, oordeelt de Raad dat dit een blote bewering betreft die door geen enkele objectieve informatie wordt onderbouwd. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen andersluidende informatie aanbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zicht desbetreffend steunt (administratief dossier, stuk 20) voor haar motivering dat “verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen” niet correct of niet langer actueel zou zijn.

Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat haar problemen van tien jaar voordien in Shköder wel degelijk van belang zijn daar hieruit blijkt waarom zij geen vertrouwen heeft in de bescherming van de Albanese overheid, is de Raad – samen met verwerende partij – evenwel van oordeel dat uit het toenmalig optreden van de politie niet kan worden afgeleid dat deze niet de intentie had verzoekende partij de nodige bescherming te bieden. Immers kwam de politie naar aanleiding van de diefstal ter plaatse en startte een onderzoek. Dat de daders niet konden worden gevat, is geen bewijs dat de autoriteiten niet bereid waren de nodige hulp en bescherming te verschaffen, immers niet elk misdrijf wordt in om het even welke rechtsstaat per definitie opgelost.

Waar verzoekende partij nog opmerkt dat de toegang tot de rechter niet voldoende is, zeker niet inzake de politieke en heersende elite, oordeelt de Raad vooreerst dat ook dit een blote bewering betreft die niet met enige informatie wordt onderbouwd. Verder wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, minstens dat hij daartoe enige poging onderneemt, quod non in casu. Immers kan geen geloof worden gehecht aan de bewering naar aanleiding van de problemen met A. G. de politie te hebben gecontacteerd. Desbetreffende motivering van verwerende partij luidt als volgt: “Zo kon u over de wijkagent geen concrete informatie geven. U kon bijvoorbeeld zelfs niet eens preciseren hoe hij heette en bij welk politiekantoor hij werkte (CGVS, p. 16). Uw gebrekkige informatie over de wijkagent met wie u contact zou gehad hebben ondermijnt enigszins de geloofwaardigheid van uw beweerde contact met hem. Aan de bewering van uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze naar de politie gestapt zou zijn, kan bovendien geen enkel geloof gehecht worden. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal zei ze immers dat ze nooit met de politie contact heeft opgenomen (CGVS echtgenote, p. 8). Hiermee geconfronteerd, zei ze dat ze niet aan de politie, maar aan familieleden raad had gevraagd (CGVS echtgenote, p. 9), hetgeen, gelet op haar duidelijke verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, bezwaarlijk als een afdoende uitleg voor een dergelijke tegenstrijdigheid kan worden beschouwd.” Deze motivering wordt door verzoekende partij in concreto ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt (administratief dossier, stuk 20) om te stellen dat de Albanese politiebureaus en gerechtelijke autoriteiten anno 2016 daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen onjuist of niet langer actueel zou zijn.

2.2.6. Waar verzoekende partij ten slotte nog opwerpt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de context waarbinnen zij opgroeide en met haar opleidingsniveau kan door de Raad niet worden ingezien hoe de context van haar opvoeding en haar niveau van opleiding enige invloed zou kunnen hebben op de door verwerende partij gehanteerde motieven of hoe deze elementen tot een andere beslissing zouden kunnen leiden. Verzoekende partij toont dit evenmin in concreto aan. Dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de algemene situatie in haar land van oorsprong, zoals verzoekende partij nog beweert, mist feitelijke grondslag nu uit de bestreden beslissing en het administratief dossier (stuk 20) duidelijk blijkt dat verwerende partij de mogelijkheid tot bescherming door de Albanese autoriteiten grondig heeft onderzocht.

2.2.7. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont echter niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.“

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT